

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3082/2023
09.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Радославе Мађаров и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Урош Митровић адвокат из ..., против туженог Клиничко болнички центар „др ДРАГИША МИШОВИЋ“ Дедиње из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 546/23 од 22.02.2023. године, у седници одржаној дана 09.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 546/23 од 22.02.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 546/23 од 22.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3243/21 од 22.09.2022. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе учињено поднеском од 22.09.2022. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиљи, на име разлике плате до пуне минималне зараде за фебруар, април, мај, јун, јул, септембар, октобар 2020. године и за фебруар 2021. године, исплати износе означене у том ставу изреке са законском затезном каматом од означеног датума па до исплате у року од 8 дана. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да се обавезе тужени да јој, на име накнаде за исхрану у току рада за период од априла 2018. године до марта 2021. године, исплати износ од 113.912,50 динара са припадајућом законском затезном каматом од доспелости па до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да се обавезе тужени да јој, на име накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора за период од априла 2018. године до марта 2021. године, исплати износ од 84.668,76 динара са припадајућом законском затезном каматом од доспелости па до исплате. Ставом петим изреке, тужба тужиље у делу којим је тражила да се обавезе тужени да јој, на име разлике између исплаћене плате и минималне зараде за период од априла 2018. године до априла 2019. године, исплати износе означене у том ставу изреке са каматом је повучена. Ставом шестим изреке, тужиља је ослобођена обавезе плаћања судских такси. Ставом седмим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади

трошкове парничног поступка у износу од 66.0000,00 динара са законском затезном каматом од извршности па до исплате у року од 8 дана.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 546/23 од 22.02.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 3243/21 од 22.09.2022. године у ставу трећем и четвртном изреке. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђено решење о трошковима поступка, садржано у делу става седмог изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 3243/21 од 22.09.2022. године, за износ од 5.280,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка, садржано у преосталом делу става седмог изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 3243/21 од 22.09.2022. године, тако што је одбијен захтев тужиље за исплату трошкова поступка преко износа од 5.280,00 динара до износа од 66.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности па до исплате, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и одлуке о трошковима поступка, позивајући се на одредбу члана 404. ЗПП.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), прописано је да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Ставом 2. истог члана, прописано је да испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиље као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за уједначавањем судске праксе нити новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. Правноснажном пресудом у побијаном делу одлучено је о потраживању тужиље на име трошкова за исхрану и регрес за коришћење годишњег одмора са припадајућом каматом. О овом праву тужиље нижестепени судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са судском праксом израженом кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и у складу са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 05.07.2022. године, према коме запослени којима се плате исплаћују у висини вредности минималне зараде у јавним службама, као корисницима буџетских средстава, остварују право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада, применом коефицијента за обрачун и исплату плата у којем је садржан додатак на име тих накнада и саставни је део коефицијента за сваког запосленог.

Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора побијеног дела очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд оценио да је ревизија тужиље недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**